

természetesen az olvasószolgálati munkát felértékelő korszakká kell válnia ennek az elkövetkező időszaknak. Az olvasópályázatok nemcsak vitákat váltottak ki, hanem tapasztalatcserékre, közösségi, szakmai fórumok kialakulására is vezettek: ezeket folytatni kell, s a helyi

kísérleteknek, próbálkozásoknak megfelelő nyilvánosságot teremteni. A formát, a lehetőségeket, a kedvcsináló motívumokat kellene a következőkben megvitatni, s mindehhez a kívánatos társadalmi segítséget megnyerni.

Arató Antal

Egy esős vasárnap délelőtt — a „Szabó Ervin”-ben

Nagyon téved a kedves olvasó, ha netán azt gondolja, hogy e sorok írója kedvét leli az ismert Fényes Szabolcs-sláger némileg átigazított és bibliotekásított változatában. Nem, kérem, tessék ezt szó szerint venni: 1984. november 18-án, vasárnap délelőtt a Szabó Ervin Könyvtár központi épületének nagyolvasójában esett az eső!

Pár hónapja már annak, hogy megfordultam itt, egyik kedves „olvasócsárdámban”. Azért vetődöm oly ritkán errefelé, mert jól megy a sorom: pontosan félúton, ám nem több mint öt perc járásnyira lakom az Országgyűlési és az Akadémiai Könyvtártól. Munkahelyemen is kiváló könyvtárakkal vagyok körülvéve. Így hát ritkán jutok el a „Szabó Ervin”-be.

Az emlékezetes napon esett az eső, ráadásul szükségem lett volna egy könyvre, amely ott-hon nincs meg, így hát felkerekedtem, és 9 óra után másodmagammal elsőként léptem be az egykori Wenckheim-palota neobarokk nagyolvasójába. Valósággal földbe gyökerezett a lábam: a bejárattól jobbra az egyik stílbútorasztalon és a berakásos parkettán tócsákban állt a víz! Átnedvesedett a kézikönyvtár egyik tárlója is. Az említett asztalon álló glóbusz már vedleni készült: leválóban volt nedvességtől átitatott, földrészeket, tengereket ábrázoló színes műanyag rétege. Felfelé pillantva nem lehetett pontosan megállapítani, honnan jön az égi áldás; a díszes mennyezet finom repedése a feltételezhető vízforrásról tanúskodott.

A mellékhelyiségbe vezető oldalkijáratnál levő villanykapcsoló-tábla alatt a kőburkolaton ugyancsak állt a víz. Egy pillantás a mennyezetre és az oldalfalra, s látom: itt is legalább 4–5 helyen súlyos beázás tanúskodik a tetőszerkezet betegségről.

Kezdték nagyon rossz kedvem lenni. (Őszintén szólva a rosszkedvem már feljövet, az aulában elfogott, látván, hogy a „Szabó Ervin” is az aládúcolt épületek sorsára jutott.) Keserűs gondolatokkal hajoltam könyveim és jegyzeteim fölé, s egyszerűen csak mindjobban sűrűsödő és erősödő kopogást hallottam. Oda-kint alighanem újra megnyíltak az ég csatornái, és — nem csalás, nem ámitás — a „Szabó Ervin”-ben is esni kezdett az eső!

Szegény lelkes könyvtárosok — az olvasótermi ügyelet lányai és asszonyai! Nosza elő a föliákkal, a vödörökkel, a felmosóronggyal! Egy már nem is egészen fiatal kollegina egy szék háttámlájának tetején ágaskodott, hogy a tárló tetejére helyezze a vizet felfogni hivatott vödört, miközben egy másik felmosóronggyal igekezett felitatni a parkettáról az újabb esőadagot.

Most már tényleg el volt rontva ez a délelőttöm. Járkáltam ki-be, és az egyik ilyen szünet alkalmával észrevettem, hogy a korábban meglehetősen elhanyagolt mellékhelyiséget praktikus és izlésesen, nyilván nem csekély pénzért a nyár folyamán átalakították. A belső udvarra néző ablakon kitekintve tatarozás nyomai látszottak. Szóval itt lesz az eb elhantolva. Tataroztak, nyilván nem két krajcár ára munkát végeztek, megbontották a tetőszerkezetet és ezért majdhogynem zuhogott az eső a „Szabó Ervin”-ben.

Mindezek láttán talán érthető, hogy ez jutott eszembe: ne csupán az új Nemzeti Színházra tudjunk milliárdokat költeni, hanem tudjuk megvédeni kulturális vagyunkat, nemzeti értékeinket tolvajoktól, enyészettől és az esőtől is...

Bassa Endre